

„Ez a futball már nem az, amibe é

Interjú Keiser Lajossal, a Szatmárnémeti Olimpia egykori labdarúgójával

• Negyvenöt esztendő telt el a szatmári labdarúgás legjobb bajnoki teljesítménye óta. A megye zászlóvivőjének számító, frissen feljutott Olimpia az 1974–75-ös idényben a 9. helyen végzett. Az akkori 18 fős mezőny kiegyensúlyozottságára jellemzően a szatmárnémeti gárdát alig három pont választotta el a 4. helyezett Sportul Studentescától és kettő a kieső Steagul Roșutól. Az akkori eredményt csak egy három évvel későbbi bravúr múlta fölül, amikor az A-ba újból visszajutott Olit csak a Craiovai U tudta megállítani a Román Kupa döntőjében. A régmúlt szép időkről a csapat akkori kapitánya, Nagykároly szülöttje és újraválasztott alpolgármestere, Keiser Lajos nem szívesen beszél. Mint mondja, a mai fiatalok amúgy sem tudják értékelni azt a periódust. Az egykori masszív védőnek a másik fájdalma a jelenlegi, anyagi és türelmetlen futballvilághoz kötődik.

SZUCHER ERVIN

– **Négy-öt évtized is eltelt azóta, amióta a szatmáriak kedvenc futballcsapata, az Olimpia a legjobb korszakát élte: az A osztályban jó közepes gárdaként jegyezték, a Román Kupában pedig 1978-ban a döntőig jutott. A Craiova elleni 3–1-es vereséget kudarcént élték meg, vagy egy váratlan ezüstérem elhódításaként?**

– Lelkes, bátor fiatalok voltunk, de nem fellegekben járók. Tudtuk jól, hogy mit képvisel a hazai labdarúgásban az U Craiova, ugyanakkor tisztában voltunk a saját képességeinkkel is. Számunkra hatalmas siker volt eljutni a döntőig. Már az is nagy fegyvertény volt, hogy kiűztük a Resicabányai Gloriát, a Corvinult, az UTA-t, az elődöntőben pedig a bajnokság ezüstérmesét, az FC Argeșt. Egy csöppet sem búslakodtunk azért, hogy megvert az akkori kor egyik legendás csapata, a Craiova. Pedig nálunk is Gheorghe Staicu keze alatt egy nagyon jó gárda kovácsolódott össze. De őszintén szólva nemigen szeretek beszélni a múlttól. Még akkor sem, ha az oly szép volt. A mai fiatalok viszont nem tudja, hogy mit csináltam, ki voltam ezelőtt negyven évvel. És lehet, hogy nem is érdekli.

– **Azért ennyire nem lehet sötét a helyzet...**

– Van egy-két szomorú tapasztalat, amelynek alapján nyugodtan kijelenthetem, hogy de igenis, lehet. Már alpolgármester voltam, amikor a felettesem, Kovács Jenő a sportélet felügyeletével is megbízott. Kimentem a pályára, és az önkormányzat nevében szoltam pár szót a fiúkhöz. Röviden és velősen, hisz nem a városvezető dolga osztani az észet, tőle egészen mást várnak el. Láttam, amint a körbeállt játékosok közül kettő össze-sűg és elmosolyodik. Csak éppen azt nem mondták ki, hogy „mit akar itt ez a ...?”. Játszottam ebben a városban, edzősködtem, a klubot is vezettem, de akkor, abban a pillanatban eldöntöttem, én többet soha senkinek semmiféle tanácsot nem adok. Minek is, amikor amúgy is meg van győződve, hogy ő sokkal jobban tudja? És arról sem beszélek, hogy mi volt az én fiatakoromban, mit értünk el az Olimpiával, hogyan jutottunk el a Román Kupa döntőjéig...

– **Pedig a múlt megismertetése és felelevenítése éppen azt szolgálja, hogy a mai fiatalok ébredjenek rá, nem ők találták fel a labdarúgás spanyol viaszát.**

– Ez igaz. De egyesek mégis azt hiszik, hogy ők a futball alfája és ómegája. És ez nemcsak elszomorít,

hanem kimondottan idegesít. A sok helyi gyerek közül jó páran, miután elérték a 18 éves kort, beiratkoztak játékezőtanfolyamra. Eddig minden szép és jó. Az egyik ifi mérkőzésünkön azonban, amikor az ellenfél majdnem lerúgta a mieink közül az egyiknek a fejét, felzúdultam, mert a bírósíjja néma maradt. A mellettem ülő fiatal játékező-jelölt erre pedig váltig erősítette, hogy „nem volt semmi”. Értem én, hogy nem kell minden apróságért félbeszakítani a játékot, de amikor a fejedet rúgják meg, talán illene füttyülni. Most, ha nagy ritkán kimegyek egy mérkőzésre, meghúzó-dok a legfelső sorban, és onnan követem a játékot. Nagyon zavar, amikor olyasvalaki sodródik mellém, aki meg van győződve, hogy többet tud a fociról, mint azok, akik valamikor aránylag magas szinten úzták ezt a sportot. A lelátón legfeljebb a hozzáértő szakemberek társaságát keresem. Ám a legjobban egyedül szeretek meccset nézni. A tribünben is, a televízió előtt is.

– **Mennyire tetszik a mai futball?**

– Ez a sport már nem az, amibe én belenőttem. Ma már minden az anyagiak körül forog. Ezelőtt negyven-ötven évvel nem a pénz volt a futballista istene. Ha valamennyit adtak, nem utasítottuk vissza, de követelőzni soha nem követelőztünk. Vezető korom-

Marosvásárhelyen: utolsó védőként, tehetetlenül egy ASA–Olimpia mérkőzésen

ban több olyan gyerekekkel találkoztam, akit valamelyik falusi csapattól szerettünk volna behozni, és rögtön a fiúzetés kérdésével kezdte. Eszébe nem jutott, hogy először bizonyítania kellene, és csak utána tárgyalnia az anyagiakról. A mi időnkben ez volt a természetes. Ha volt eredmény, volt miről beszélni, ha nem, akkor befogtuk a száunkat, és valósággal elbújtunk, annyira szégyelltük magunkat. A mostaniak kikapnak idegenben három, négy vagy akár öt góllal, az öltözőben örjögének, aztán a buszban hazafelé végig énekelnek.

– **Úgy érzem, ha újjászületne, nemigen találná a helyét a mai futballvilágban...**

– Hát nem. Ez már nem az én világom. Olyan játékos voltam, amilyen, nem rohantam végig a kilencven perctet, de mindkét lábamat használtam, láttam a pályán, azon kívül meg nem követelőzttem, se nem pofátlankodtam. Az edzőtáborokban este nem

kellett órát állítani mellém, tudtam, hogy mikor kell lefeküdni, és azt is, mikor és hogyan illik szórakozni. Ha vasárnap délután meccsem volt, péntek déltől nemcsak fizikálisan, hanem mentálisan is a találkozóra hangolódtam.

– **A maihoz képest valóban élvezetesebb és tisztább volt a '70-es és '80-as évek labdarúgása, ám az is hozzátartozik, hogy a bundázások szinte nyíltan mentek: hazai pályán vagy a Dinamo, vagy a Steaua előtt kellett lefeküdni. Az Olimpiát melyik „nagyhatalom” sújtotta inkább?**

– Minket a Scornicești dolgozott meg. Már az első fordulóban, amint feljutott az A osztályba. Egy hatost kaptunk Ceaușescu szülőfalujában úgy, hogy a szatmári csapat bukaresti tagjai lefeküdtek a házigazdáknak. Bizonyítani nem tudtuk, de nekünk, a helyi focistáknak így tűnt. Nem voltunk olyan gyengék, hogy egy újonc,

Olimpia 1980: Szatmárnémeti „házi” barátságos mérkőzésen. (Keiser a felső sorban balról a negyedik játékos, a bírók közé elvegy ülve)